

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa A. P.
przeciwko T. S. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą A. [...] z
siedzibą w W.
o wynagrodzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 kwietnia 2016 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 17 lutego 2015 r., sygn. akt XXI Pa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 900
(dziewięćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 17 lutego 2015 r. r. oddalił apelację
pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 23 kwietnia 2013 r., którym
zasądzono od T. S. na rzecz powoda A. P. kwotę 20.000 zł tytułem wynagrodzenia
za pracę za okres od stycznia do marca 2009 r.

Pozwany wywiódł skargę kasacyjną od wyroku Sądu drugiej instancji i
opierając ją na podstawie naruszenia prawa procesowego, tj. art. 378 § 1 k.p.c., art.
328 § 2 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c., art. 382 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w
związku z art. 328 § 2 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i

przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego Sądowi drugiej instancji, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i jego zmianę przez uwzględnienie apelacji pozwanego, a także zasądzenie od powoda kosztów postępowania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne, jak również dlatego, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Powód w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o jej odrzucenie, ewentualnie odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, bądź jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W skardze kasacyjnej złożonej przez pozwanego znajduje się wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, między innymi, z uwagi na przesłankę wynikającą z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., tj. w związku z tym, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne.

Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występujące w sprawie zagadnienie prawne wymaga sformułowania takiego zagadnienia oraz przedstawienia argumentów prawnych, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zagadnienie to musi mieć charakter istotny i być zagadnieniem

ściśle jurydycznym, dającym się przedstawić w sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń faktycznych lub oceny dowodów (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, ICBSN 2009 nr 4, s. 48). Chodzi przy tym o zagadnienie o charakterze abstrakcyjnym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji, a jego rozstrzygnięcie będzie miało znaczenie nie tylko dla oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Przedstawienie istotnego zagadnienia prawnego wymaga jego precyzyjnego sformułowania przez wskazanie przepisu prawa materialnego lub procesowego, z którym jest związane, i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11). Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe i dotychczas niewyjaśnione.

W tym kontekście nie jest zagadnieniem prawnym sformułowane przez skarżącego pytanie o to, „czy obowiązek wynikający z art. 328 § 2 k.p.c. dotyczący konieczności wskazania podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa zostaje spełniony przez samo stwierdzenie sądu odwoławczego, zawarte w uzasadnieniu wyroku, że sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowego ustalenia stanu prawnego, w sytuacji, gdy sąd pierwszej instancji nie wskazuje przepisów prawa, które legły u podstaw merytorycznego rozstrzygnięcia sądu oraz nie wyjaśnia sposobu ich wykładni, z jednoczesnym zastrzeżeniem, że sąd odwoławczy jedynie poprzestaje na stwierdzeniu, że uzasadnienie zostało sporządzone w sposób umożliwiający dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia oraz oceny, że prawo materialne zostało zastosowane do dostatecznie ustalonego stanu faktycznego”.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. przykładowo postanowienie z dnia 23 września 2010 r., III CSK 288/08, LEX nr 970081, wyrok z dnia 18 sierpnia 2010 r., II PK 46/10, LEX nr 685589, wyrok z dnia 26 stycznia 2011 r., I PK 168/10, LEX nr 786375) utrwalony jest bowiem pogląd, że art. 328 § 2 k.p.c. ma na podstawie art. 391 § 1 k.p.c. w postępowaniu apelacyjnym odpowiednie zastosowanie, co oznacza, że uzasadnienie sądu odwoławczego nie musi zawierać wszystkich elementów wymaganych dla uzasadnienia wyroku sądu pierwszej

instancji, jednak powinno zawierać takie elementy, które ze względu na treść apelacji i zakres rozpoznania są niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy. Uzasadnienie wyroku musi być zrozumiałe i dokładnie wyjaśniać, na jakich ustalonych przez sąd faktach wyrok się opiera i w jaki sposób fakty te sąd kwalifikuje w ramach zastosowanych przepisów prawa materialnego. Wyjaśnienie podstawy prawnej rozstrzygnięcia w wyroku sądu drugiej instancji polega na ocenie wszystkich istotnych zarzutów prawnych podniesionych w apelacji (por. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2012 r., III CSK 48/12, LEX nr 1293776). Kwestia, czy w konkretnej sprawie uzasadnienie wyroku sądu drugiej instancji spełnia takie wymagania, nie jest istotnym zagadnieniem prawnym, bo nie ma możliwości wytyczenia jej abstrakcyjnego rozwiązania.

Zdaniem Sądu Najwyższego, skarżący nie wykazał też, ażeby skarga była oczywiście uzasadniona z tego powodu, że uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego „nie spełnia wymogu z art. 328 § 2 k.p.c., gdyż w dalszym ciągu nie wskazuje materialnoprawnej podstawy prawnej rozstrzygnięcia”.

Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274), co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że art. 328 § 2 k.p.c. stosowany jest w postępowaniu apelacyjnym jedynie odpowiednio, a zatem zarzut jego naruszenia wymaga dla swej skuteczności powiązania go z art. 391 § 1 k.p.c., której to konstrukcji we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący nie stosuje. Ponadto art. 328 § 2 k.p.c. może stanowić usprawiedliwioną podstawę kasacyjną w tych wyjątkowych wypadkach, gdy uzasadnienie wyroku sądu drugiej instancji zawiera tak kardynalne braki, że niemożliwe jest dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia, co uniemożliwia przeprowadzenie kontroli kasacyjnej. Tylko bowiem wówczas stwierdzone wady mogą mieć wpływ na wynik sprawy (por. np. wyrok z dnia 9 maja 2013 r., II UK

301/12, LEX nr 1409166 i powołane w nim orzeczenia). W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania brakuje argumentów, które mogłyby przekonać *prima facie* o tego rodzaju wadach motywów zaskarżonego wyroku. Nie można bowiem stwierdzić, że kontrola kasacyjna tego orzeczenia jest niemożliwa z uwagi na to, że „sporna kwota 20.000 zł zasądzona wobec treści żądania pozwu tytułem wynagrodzenia za trzy miesiące nie stanowi w żaden sposób trzykrotności miesięcznego wynagrodzenia powoda, które to wynagrodzenie za jeden miesiąc w toku postępowania zostało ustalone na kwotę 7.600 zł”, skoro powód dochodził zasądzenia kwoty 20.000 zł, a zgodnie z art. 321 § 1 k.p.c., sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie.

W dalszej części uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność koncentruje się na kwestionowaniu oceny dowodów i poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych, co nie może przekonać o potrzebie rozpoznania skargi, bowiem zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Z tych względów Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji (art. 398⁹ k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c.).